

A spravodlivý bude žiť z viery. A keby sa utiahol, nemá v ňom záľuby moja duša.

Ale my nie sme ľuďmi, ktorí by sa uťahovali, do zahynutia, ale ľudia viery dobyť dušu.

Židom 10:38-39

Podstata alebo jadro postoja vyjadreného slovom utiahnuť sa je: vzdialiť sa od niečoho. Alebo: niečo nechať bokom, aby sa ma to nijakým spôsobom nedotýkalo.

Prvé, čo by sme si mali v súvislosti s uťahovaním sa všimnúť je, že pri tom ide o uťahovanie sa od niečoho, či vyhýbanie sa nejakým prácam, zodpovednosti alebo mnohým tomu podobným veciam či situáciám. Toto nie je až také vzdialené nášmu praktickému každodennému životu aj v týchto dňoch. Pritom neuťahujeme sa od toho, čo nám spôsobuje vyložene nejakú radosť, potešenie alebo prináša úžitok. Keď sa nad tým úprimne zamyslíme, nakoniec dôjdeme k tomu, že v podstate ide o naše osobné sebestvo.

Iná situácia je, keď sa uťahujeme od vecí, ktoré naopak nám môžu priniesť úžitok, radosť, požehnanie. Sem patrí aj spôsob života, životný štýl „žiť pre iných“. Žiť pre iných, čo povedané inými slovami znamená slúžiť iným, znamená dosahovať u Boha zaľúbenie. A to je veľmi vážna a cenná vec! Ale ak sa niekto od služby iným, od života viery uťahuje, je napísané, že nemá v ňom záľuby moja duša (Židom 10:38). Uťahovaním sa si sami spôsobujeme škodu, nezaľúbenie, že Boh v nás nemá záľubu.

Príklad, o ktorom by sme mohli a mali veľa hovoriť, je samotný Ježiš z Nazareta. Keď sa objavil na brehu Jordánu, a keď tam s ním Ján Krstiteľ hovoril, v Písme čítame, že z neba zaznel hlas: „... Ty si ten môj milovaný Syn, v tebe sa mi zaľúbilo“ (Lukáš 3:22). Toto sa neskôr zopakovalo aj na vrchu premenenia. Tomu, ktorý sa neuťahoval od vecí, od povinností, od možností, ktoré mu jeho nebeský Otec pripravil a dával povedal: „toto je môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo“ Takto žil náš Pán. A čo my?!

My, ktorí, ak sme veriaci v Pána Ježiša Krista, nesieme so sebou to, že sme Boží synovia, že sme Božie deti. Keď Písmo k nám hovorí o uťahovaní sa, tak nejde o veci, alebo konanie v záležitostiach tohto života, ale ide o počutú, poznanú, či prijatú Božiu pravdu. Toto je ešte vážnejšia vec! Toto sa týka ľudí, ktorí svojím uchom počuli slovo evanjelia. Počuli slovo o Božej milosti, ale aj o Božej prísnosti. Počuli sme, že Boh nie je len láska. Je ňou a vidíme to v prvom rade v jeho konaní s nami a v náš prospech, pre naše dobro. Zároveň si ale musíme tiež uvedomiť, že Boh je aj oheň spaľujúci (5. Mojžišova 4:24; Židom 12:29).

Boh nás nechce nechať na pokoji v našom hriešnom ubezpečení, že všetko je dobre, keď sme v nejakej neprávosti. A to je plus pre nás.

My sme zbožní ľudia, žijeme morálne a máme vysokú mienku o sebe. Ešteže také niečo, ako to čítame o Dávidovi v súvislosti s Batšebou, sa môjho života vôbec nikdy netýkalo, ani týkať nebude. Aj Dávid si to možno takto myslel, že ako je to s ním dobre. On, muž podľa Božieho srdca. On, ktorý dostal množstvo dobrých vecí od Hospodina, ktoré ho postavili do výnimočného postavenia. A teraz počúva od proroka Nátana príbeh o tých dvoch mužoch, z ktorých jeden mal mnoho oviec, a ten druhý mal len jednu ovečku. Bohatému bolo ľúto zo svojich oviec zabiť čo len jednu a pohostiť počestného. Tak zobral jedinú ovečku chudobného človeka a z nej pripravil pokrm. Teraz tu vidíme Dávidovo srdce, ktoré je ale hriešne ubezpečené. Dávidovo srdce, ktoré momentálne žije sebecky, srdce, ktoré sa v danej chvíli uťahuje od Božích vecí. Veď mal byť na čele svojho vojska, mal byť so svojimi vojakmi, mal bojovať. Ale on je doma a pácha ťažký hriech vo svojom hriešnom ubezpečení. Boh ho však nenecháva na pokoji. Poslal mu proroka Nátana a ten mu povedal len jeden príbeh, ktorý keď Dávid počul, rozohnil sa a povedal: „Štvornásobne vráti a je mužom smrti ten, ktorý takú nehanebnosť urobil“. Čo počul Dávid od Nátana? „Ty si ten muž! To si ty, ktorý máš, obrazne povedané, veľa ovčiek vo svojom kráľovstve. Ty si ten, ktorý máš množstvo všetkého a ty si tomu „chudobnému Uriášovi“ zobral tú jeho jedinú ovečku, tú jeho milovanú ženu“.

Hriešne ubezpečenie! Nestáva sa to aj nám? Nie sme takí aj my? Zastavme sa, zamyslime sa, skúmajme svoje srdcia. Stíšme sa, nech Svätý Duch hovorí k nášmu svedomiu!

Verš 38, to je vážne slovo. Máme tu však aj verš 37: „Lebo ešte málo, máličko, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať“. V spojitosti s predchádzajúcimi veršami (35 a 36) je to úžasné slovo. Slovo, dávajúce nádej. Slovo, ktoré ubezpečuje, že trpezlivosť bude odmenená, keď príde náš Pán.

Vo verši 37 je ukrytá aj iná skutočnosť: „Ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať.“ Pán Ježiš príde a príde v pravý čas. Ak posolstvo týchto veršov zúžime iba na myšlienku jeho druhého príchodu pre Cirkev, musíme si uvedomiť, že jeho príchodom sa skončí doba milosti. Všetci tí, ktorí uverili evanjeliu Ježiša Krista a vytrvajú vo viere a v žití života viery, vojdú do večného života. Ale tí, ktorí sa od života viery utiahnú, ktorí nevytrvajú, nevstúpia do večného spoločenstva s Bohom.

Raz príde chvíľa, kedy sa oči všetkých ľudí otvoria. Vtedy všetci, ktorí sa utiahli od evanjelia budú vidieť, vnímať a budú musieť uznať, že nezachovali to, čo bolo k nim hovorené, že pohrdli slovom Božím, pohrdli Pánom Ježišom Kristom tým, že nevytrvali vo viere, nedobehli beh života poslušnosti viery. Dnes, v týchto dňoch, až do príchodu Pána, Božie slovo stále volá a vyzýva: „Dnes, keby ste počuli jeho hlas, nezatvrdzujte svojich srdcí!“ (Židom 4:7).

Výzva a napomenutie verša Židom 12:25 hovorí aj k tým, ktorí otvorili svoje srdcia a zvest' evanjelia neodmietajú: „Hľadte, aby ste neodbyli toho, ktorý hovorí! Lebo ak tamtí neušli odbyjúc toho [Mojžiša], ktorý hovoril na zemi slová božského zjavenia, tým menej my, ktorí sa odvracame od toho z nebies“ (Židom 12:25).

Božie slovo nás povzbudzuje tým, že nám pripomína našu identitu a novú prirodzenosť:

my nie sme ľuďmi, ktorí by sa uťahovali, do zahynutia, ale ľudia viery dobyť dušu.